

— Жалъ ти е да напуснешъ тѣзи мѣста ли, докторе?

— О, не, не! А нали знаешъ, дѣдо, че ми е счупено дѣсното крило. Азъ до скоро си мислѣхъ, че то е заздравѣло, че нѣма да ми попрѣчи на дългия пѣтъ . . . Нарочно вчера направихъ опитъ. Азъ се отдалечихъ на хиляди метри . . . И едва-едва можахъ да се върна тука . . . колкото да мога да си взема „сбогомъ“ съ васъ . . .

Дѣдо Журко поклатилъ глава.

— Тогава лоша ти е работата, казалъ той. Ти никога не си билъ задъ синьото море . . . А то е далеко, доста далеко. Ние ще летимъ съ недѣли и мѣсеци, а за това сж потрѣбни крѣпки, здрави крилѣ . . .

— О, да, азъ зная, печално прошепналъ „докторътъ“.

— Кждѣ ще се приберешъ? Тука не бива да останешъ. Тукъ ще замръзнешъ и загинешъ, бѣдний докторе!

— Не зная що ще стане, дѣдо. Азъ и не мисля за това. Азъ мисля за васъ, съ които проживѣхъ толкова щастливи и хубави дни. Прощавайте, може би на пролѣтъ пакъ ще се видимъ! . . .

— Може би. Курли-рли! Въ това врѣме водачитѣ били наредили на трижгълници своитѣ отряди — млади жерави и чакали заповѣдта на своя общъ пълководецъ дѣдо Журко.

— Врѣме е, дѣдо, врѣме!

— Курирли! изкомандовалъ стариятъ жеравъ. То значело „готови“! — Запомнете, казалъ имъ той грѣмогласно, изъ пѣтя трѣбва да си помагате единъ на други, па и на другитѣ пѣтующи птици.